

forda. Tundsin agga tük aega pärrast
sedda, et minno ihho rammud järsko nõr-
gaks ollid lainud, et pallenäggo ärralõppes,
et käd tö kallal peagi ärrawässisid, ja et
jallad hakkasid wabbisema. Ollin nüüd
hopis teist modi innimenne. Sain õnne-
tumal wisil selle mõtlemisse peäle, nago
sest olleks sü, et ei wõtnud enam, nenda
kui wannaste, wina omma joudo finnitus-
seks. Hakkasin siis jälle igga hommiko
üks, pärrast kaks, pärrast kolm sutait wõt-
ma, senni kui tagga järrel ei mu wisil,
kui wina puddeliga taskus wälja astusin.

Minno tootusse fanna, mis omma sur-
rija emmale ja omma nutja naesele olli ni
tubliste annud, olli hopis melest ärralan-
gend. Endine meletõ ellamisse wiis läks
nüüd weel sandimaks. Sest said maia
asjad üsna raisko, et wallitsust ep olnud
enam ei polegi mitte. Kullutasin ikka
rohkeminne kui sisse tulli. Ei jäksand te-
niatte palka egga toitmist murretseda.

Nemmad jätsin mind siis hopis mahha.
Piddin kalli hunnaga pätilist palkama, et
agga moisa tööd saaks tehtud. Wõllad
läksid ikka rängemaks, aidad ikka tühja-
maks. Leidsin omma nutjad naest ja wä-
rimaid lapsi tihti kül sõmata ennese ette,
siis kui õhtul joobno peaga koio tullin.
Hirm ja wärristus kippub peäle, sedda
mele tulletades, et, kui lapsed lewra pudo
pärrast wingusid, ma neid piitsaga pekstin.

Sest kurjast maia ellamissest moisa wan-
nemad ei sanud suurt märko sepärrast mitte,
et wagga naene sedda minno rasket süüd
armastussega kinni kattis, mis süüd agga
tagga järrele sedda enam piddi ilmsiks
sama. Minno wõlla-usfujad otsisid ennes-
tele kohto polest abbi. Keik perre warran-
dust sai ootjoni wisil ärramüdüd. Jõse
langesin kibbeda wallo al haigewodi peäle.
Weel kibbedam agga olli se hinge piin,
kelle kätte nüüd wast sain. Tulline kahhet-
seminne sai päwal ja õsel minno seltsimeh-